

София 2/14 Август 1881

Многоуважаемий Гне Славейков!

Не е трябвало такива дълги задикалки,
да ти кажемте онова, което свършвава
писмото ти изъ Трояна отъ 20 Юни.
Знаете, че азъ съмъ си все си щялъ по
всѣхъ, ма да се случило въ мене какво
и да било и че съмъ преку всичко фил
антропъ, който никому не фелае зло
и наймалко да ти, когато убававатъ
и почитатъ джека, както и всички.

Пословиците да ти са живи: явене
ти поскоро, колко са, колко перафи
коли ще забвематъ и ще се попу
дигне, единъ денъ поскоро да ти
видигне наператами. Разбира се, че
такви ^{equi} аргументи твои не се,